THƠ VÀ TUỒNG

A - LÀNH BÁN HEO

Xuất bản :

Bán đủ các thứ thơ, tuồng, truyện

Tiểu-thuyết, ... sách học v. v.

Mua sỉ do PHẠM - VĂN - CƯỜNG *Xuất bản*

171, Đại-lộ Khổng Tử — Cholon

Nhà in Bảo-Tồn 247, đường Đề-Thám (Dixmude) Saigon

THƠ và TUỒNG

THẰNG LẢNH BÁN HEO

Đây là sự tích rất vui,
Tức cười nôn ruột văn xuôi lại vần.
Anh Lãnh sợ vợ muôn phần,
Người đời như thế chi cần thân sanh.
Vợ chàng miệng lưỡi khôn lanh,
Bài-cào-tứ-sắc đỏ xanh tối ngày.
Bạc tiền chẳng đủ chị xài,
Hành hà chú Lảnh tối ngày biểu sai.
Khi thua về nhà thị oai,
Thương thay anh Lảnh chạy ngay lo làm.
Mặc tình miệng thế luận đàm,
Miễn vừa lòng vợ nói xàm mặc ai.

Lảnh bước ra nói : *Như tôi* : Xưa cha sanh mẹ để, đặt tôi là thằng Lảnh tự danh, từ nhỏ lớn chẳng muốn khôn lanh, quyết nắm giữ đại danh thả thiệt. *Có phải* : Thả vậy mà khỏi ác đức bất nhơn, sau âm phủ khỏi gông xiềng kẹp. *Ôi ! để tôi thuật chuyện vợ tôi cho cô bác nghe chơi ghê lắm, ghê lắm ! Vợ tôi nó là thị-Hà, tôi có nghe người ta nói, Hà dữ lắm, thường ở trong ghe mà đục lỗ làm cho ghe phải bị nó mà chìm, hèn chi vợ tôi cũng là Hà, nó dữ lắm, nó lanh lắm mà. Từ tôi cưới nói về, tối ngày tứ-sắc câu-tôm mà nói tới nó mắng đùa chưởi riết. Tôi cứ giả mắt ngơ tai điếc, chuyện gì không biết, nhưng mà nhứt thuyết làm thinh, phú có thiên địa chứng minh, quỉ thần ghi sổ.*

Hựu-viết : Có phải là : Nghĩ tức lòng ấm ách, đạo vợ chồng giữ cách làm ăn, muốn chi đặng tóc săn chỉ đỏ, vợ sau chẳng nghĩ chút tình, ngày chí tối càu-tòm sáu-hổ, đầu nầy ngợ, đầu kia nừng, ối mặc sức xa gần đòi hỏi. *Những điều ấy cũng chẳng nói làm chi* ; chỉ sợ nó sanh lòng chơi hèn, họ dắc tuốt, chết tôi đây chớ. *Nguy cha chả là nguy*. Thôi nầy giờ mãng nói xàm, kìa đã đúng giờ về, nó rình nghe đặng, *nó quích. Chết ! á thôi để vào tắm cho con heo quắn Ột ! quắn quắn ột !*

Thật là heo quắn dễ thương,
Tắm rửa sạch sẽ náo nương với mình,
Tấm cám để sẵn trong bình,
Để ta đi sú quắn mình ăn nghe.
Heo quắn ột ột e e.
Anh Lảnh tay gãi quắn de nằm liền.
Xà bong tắm gội cùng mình,
Heo quắn tỏ tình làm bộ cục cưng.
Anh Lảnh việm cám bèn bưng,
Kề bên heo quắn cục cưng ăn mầy.
Heo quắn ịch-ịch bấy chầy,
Miệng táp hồ-hộc văng đầy hai bên.
Anh Lảnh cười ngất la lên,
Quắn ta thiệt giỏi ăn nên bụng đầy.
Thiệt tao hết sức cưng mầy,
Tối thời mầy ngủ chớ rầy chớ la.
Anh Lảnh đưa mắt trông ra,
Xa xa ngó thấy mợ ta đã về.
Lảnh cười tay chỉ kìa kìa,
Ớ nầy heo quắn mợ mầy về kia..!
Tướng đi ngoe ngoảy xàng lia,
Tay đánh trật dọc bước chia hai hàng.
Đít đêu ngũng quãng sàn sàn,
Thật là ngộ quá ngoài đàng mấy ai.

Mợ mầy lịch sự chẳng sai,
Lãnh nói cười ngất quẩu nay ngó chừng.

THỊ-HÀ NÓI : Như thiếp nhà xưa ở tại Quảng-Tây, số bạc phận gặp nay chàng Lảnh, thiếp ngã Thị-Hà chữ đặt, gặp phải chồng khờ dại hơn ai, *nhưng mà tôi nghĩ lại* : Tha chồng dại tự-do rất dễ, chớ gặp hồng khôn nào để đi chơi, thiếp nhỏ lớn thảnh thơi quen tánh, lại ưa tứ-sắc cẩu-tôm, sự thua ăn may rủi lẽ thường, bất chàng, Lãnh lui cui làm mọi mà. *Có một đều mà tôi đáng buồn đây*, chàng Lảnh dại thôi quá dại, tiền mấy đồng không biết tính, gạo mấy bát chẳng biết lường, bán buôn thì không hiểu lỗ lời, hễ phú việc trăm đều bị hại.

Hữu viết : Cha chả chừ bữa nay thua đã hết tiền, lại còn thiếu của chị ba thiếm bảy hơn mười đồng bạc mà tôi xem trong nhà không con món chi đáng bán cho có tiền đặng tối nay đánh nữa, mới là khổ cho chớ. Ờ ờ... Có phải, còn ... con heo quăn nơi nhà, mau về bảo Lãnh mau đem bán ... xong.

Bước vào nhà, cậu Lãnh ở đằng sau. Vợ kêu : ... Lãnh ơi, bớ anh Lãnh ! *(cha chả anh này nay đi đâu* ... *vậy cà ?)* Kêu : Bớ ba hồn chín vía anh Lãnh ! Hồn khôn ... dại ở đâu kéo anh về bớ anh Lãnh.

Lãnh ở đàng sau nói lầm bầm : Ý chà chà bả về đó ... *Kêu dữ, kêu đi ! rén đi ! cứ việc réo tới, ta cứ nín coi nó* ... *sao cho biết.*

THỊ-HÀ KÊU : Bớ anh Lãnh ! ba hồn chín vía anh Lãnh !

LÃNH NÓI : *Không xong rồi, nó réo quá, ối mà thôi, vợ mình, nó thương mình, nó mới kêu réo*, để ta giả đò dạ, coi nó làm sao cho biết. *Dạ ! dạ ! Làm gì bữa nay mày kêu tao dữ vậy mậy ? Bộ mày thương tao lắm phải không mình mợ nó ? hả ! hả !*

NÓI THƠ

Vợ rằng anh bỏ đi đâu,
Tôi về hồi sớm kêu lâu thế nầy?
Vợ chồng anh chậm như vầy,
Tôi kêu rát cổ tức đầy tràn hông.
Thiệt là ngu dại dữ không,
Cái mặt quá đục còn trông nỗi gì.
Hình hài quá gớm dị kỳ,
Có chồng như thiếp vậy thì hổ hau.
Trách thay nguyệt–lão thường-cang.
Xe chi như thế vò doan quá chừng.
Nhìn thôi máu đỏ sôi bừng,
Bỏ đi mang tiếng từ từng giận thay.
Sợ e báo oán trả vay,
Dằn lòng bậm dạ đắng cay muôn phần.
Bởi vậy ta buồn không cần,
Thả đi cờ bạc xa gần giải khuây.
Bữa nào về tới nhà dây,
Trong lòng nổi dóa khó khuây đó mà.
Lãnh khoanh tay rế mắt lòa,
Nhìn ngay mặt vợ là-cà bằng nay.
Ơ nầy mợ nó, ủa nầy chi hai.
Mình chê ngu dại, dại nay chỗ nào.
Cục ngu tôi thấy lộn vào,
Thì tôi quyết gỡ dễ náo để chi.
Chớ tôi mày mặt dung nghi,
Tướng đi nết đứng phương phi thế nầy.
Ngu dại chỗ nào la rầy,
Nó đâu ẩn bóng thì mầy chỉ tao.
Nói thôi mặt nhiều mày nhăn,
Xem ra dị tướng khó khăn vậy mà.
Vợ rằng anh Lãnh hỏi là,
Cục ngu anh đó tới già càng to.

Nếu mà anh muốn chỉ cho,
Lấy búa mà bửa óc to trong đầu.
Anh Lãnh le lưỡi lắc đầu,
Mầy bày kiểu đó kế mầu giết tao.
Vợ chồng là điều thương nhau,
Mình bày như thế giết tao chết liền.
Vợ rằng tôi nay hết tiền,
Bị thua tứ-sắc chẳng tiền càu tòm.
Bây giờ tiền sạch túi không,
Nợ nần đòi hỏi xấu ông xấu bà.
Hễ thương thì ráng vậy mà,
Tính toan lo liệu việc nhà cho êm.
Kìa con heo quắn lớn lên,
Anh mau đem bán tính nên việc nhà.
Để mai thì nợ tời nhà,
Ắt là khó dễ vậy mà đó anh.
Ảnh Lãnh nghe nói mắt đoanh,
Con nầy nó đã sự sanh đã rồi.
Mầy cứ cờ-bạc càng bồi,
Đồ đạc bán hết chỗ ngồi sạch trơn.
Còn một con heo đỡ cơn.
Lúc buồn khi ngũ giải cơn tao buồn.
Mầy đi cờ-bạc luôn tuồng,
Tao nhờ heo quắn giải buồn đó thôi.
Bây giờ đòi bán trời ôi,
Làm chi tác tệ chết tôi còn gì.
Nói thôi Lãnh khóc ly bì,
Vợ bèn bước lại vậy thì vỗ vai.
Nầy nầy anh hai nó ôi,
Vợ chồng nhờ cậy khi tôi khi mình.
Hôm nay nần nợ lở tình,
Anh hai nó khá thuận tình bán heo.

Có nghèo tôi dắc anh theo,
Trùng phùng chồng vợ con heo sá gì.
Lãnh cười chị hai nó kỳ,
Con heo nhờ cậy vậy thì của tôi.
Tôi ngủ với nó quen hơi,
Chớ mình đi mất bỏ tôi đêm ngày.
Nghĩ thôi tủi phận quá rày,
Mình nói nghe được tôi nài chi heo.
Chị hai nói nhớ trước sau,
Trước sau sau vậy gạt tao nỗ nào.
Con heo tao bán sá bao,
Chị hai nó khá thương vào lấy tao.
Nghe hôn ? Nói chắc nghe hôn ?
Chớ đừng có gạt tới thôn la làng.
Vợ bèn bước tới tay choàn,
Đôi mắt cậu Lãnh như màn đã treo.
Ôi thôi chi sá con heo.
Em bảo anh bán tiền đeo mấy đồng ?
Vợ rằng bán đủ năm đồng,
Chớ đừng bán thiếu vợ chồng rã tan.
Ở nầy anh Lảnh dại ngoan,
Để cho tôi hỏi thử toan cho đành.
Năm đồng mấy cắt phân rành,
Kẻo để họ trả mà thành thua gian.
Lảnh rằng anh nói em ngoan,
Dại gì không biết mấy quan năm đồng.
15 góc tư, 25 cắt năm đồng,
Chuyện gì chẳng biết em hòng hỏi chơi.
Vợ bèn mắng riết một hơi,
Thiệt là thằng dại làm hơi anh hùng.
Ngu sao ngu-độn ngu ..ùng,
Có chồng như thế như bùn ..ìm chơn.

Nầy lời ta dặn thiệt-hơn,
Năm đồng thì phải hai mươi lăm quan;
Bán cho đủ toan về nhà,
Về đây mà thiếu ắt là tao đi
Lãnh kêu heo quấn một khi.
Quấn bèn chạy lại vác đi tức thời,
Tức mình dậm đất kêu trời,
Vợ tôi quá dữ nhiều lời ác nhơn,
Vái cho giông gió một cơn,
Thiên-lôi hạ-giáng vầy dươn cho rồi.
Vác heo mệt thở hồi hồi,
Ta khá rao lớn bán rồi cho xong.

LÃNH NÓI : — Bớ làng xóm ! Ai mua heo hôn ?

TRONG XÓM NÓI : Kỳ dữ không ai mà la làng xóm, rồi lại bán heo hôn. (*Cả tháy chạy ra xem, thấy anh Lành vác heo, cả thảy đều cười rỏ. Lãnh nổi xung muốn lam dữ*).

Á-Hạo và Á-Bãnh đồng nói : *Như hai tôi*, Á-Hạo, Á-Bãnh là danh, từ nhỏ lớn làm nghề bợm bãy. Kia đàng trước thằng Lãnh vác heo đi bán, thằng nầy dại lắm, mau hai ta ra đó đón đầu, gạt bắt heo cho rãnh, hè đi....

— *Ủa nầy anh hai, anh vác heo đi đâu đó vậy anh hai ?*

LÃNH NÓI : — *Nầy anh Hạo và anh Bảnh, lúc nay khá không vậy hai anh ??*

HAI NGƯỜI PHÁP : *Ừ, hai tôi lúc này cũng đủ xài, Còn anh khá không mà vác heo đi bán vậy*

LÃNH NÓI : *Oi khá mốc xì gì, vợ tôi rào ngẹ.*

HAI NGƯỜI NÓI . Anh sao quê quá, ai đời sợ vợ như cọp mà làm gì. Vợ mà sợ nó sao được a anh. Vợ, thì cần phải đánh phải răn mới được. ai có vợ để đi cờ-bạc tối ngày mà chịu cho nổi. để hai anh em tôi bài cho;

LÃNH NÓI : *Bài sao bây-giờ hai anh mau nói ? chớ vợ tôi nó đánh tôi mãi, chịu không nổi, tức lắm !*

HẠO NÓI : *Khó khết gì, để hai anh em tôi dại nghề võ cho anh, thì anh đánh chỉ kinh hồn một chuyến, kẻo chỉ khi anh mì.*

LÃNH MỪNG NÓI : *Đâu anh mau dạy tôi đi.*

HẠO NÓI : *Nầy anh hãy ngó theo tôi, miệng đọc thiệu đi quờn nghe, ngó cho ngay đừng nháy nghe !*

LÃNH : *Ừ...*

HẠO NÓI : *Chấp thủ quan-âm, bái tầm diệu-thế, hoành-lôi long-nguyệt, phục thần kinh,* anh hãy đọc.

LÃNH ĐỌC : Chấp thũ quan âm, bái tầm diệu-thế, hoành-lôi long-nguyệt, phục thần kinh, *ủa con heo* đã đâu mất, mới dây bức đức thế nầy cà. Ột ! quắn-quắn ột ! è ột e quản e, ột ột ! ! ! ... úy trời đất ôi, heo quắn đã đâu mất rồi cà. Thôi phải rồi, thế thì ta lầm tin hai cậu, đã bắt heo đi mất rồi. Cha chã phát nầy vợ ta đánh chết còn đâu. Ờ ờ. Mà ta có học võ mà sợ nó hay sao, *mau trở lại gia-trung, mặt dầu ta hành động nào.*

(Lãnh về leo lên ghế cao mà ngồi tréo ngoảy)

THỊ HÀ NÓI THƠ : Ủa nầy anh Lãnh về đây,
Bữa nay sao lại ngồi xây thế nầy.
Bán heo tiền được bấy chầy,
Mau đưa trả nợ bớ nầy Lãnh ôi !
Anh Lãnh trả lời mầy thôi.
Heo tao đã bán tiền thôi đã xài.
Đi xe uống rượu đánh bài,
Còn đâu mà hỏi coi chừng tay tao.
Hôm nay học võ đã cao,
Lợi gần tao đánh đít cao hơn đầu.
Thị-Hà nghe nói cơ-cầu,
Ớ nầy thằng Lãnh thiệt hầu hay chơi.
Nếu quá thì chớ trách tao,
Mầy học nghề võ đá cao thế nào.

Lãnh bèn la lớn hùng hào,
Tao nay nói thiệt dễ nào nói chơi:
Khích tao, tao đánh mầy ơi,
Đừng khi như trước tã tơi bây giờ,
Xê ra mau khá xê ra,
Trung bình là thế đà xa đó mà.
Thị-Hà la hét thôi đà,
Thiệt là thằng dại dạm mà làm khôn.
Tiền đâu mau trả tao chôn,
Đừng có nói lối mà hồn chẳng mang.
Lãnh thôi hươi múa lang bang,
Vợ bèn nắm chớp ghịt ngan kêu trời;
Tay đánh miệng chưởi ó trời,
Võ đâu mầy khá vậy thì đánh đi.
Học võ mà ngồi sàng ni,
Cái mặt ngu dại tiền đi ngã nào.
Mầy mau chạy đủ đem vào,
Không thì thịt nát dễ nào trách tao.
Lãnh đã bị cột dưới giường.
Quấn tròng trên cổ đoạn trường xiết bao.
Phần thì roi đánh quá đau,
Đánh hơn mấy chập chịu sao nổi đòi.
Lãnh kêu bớ hỡi đất trời,
Vợ ơi là vợ nghĩ đời thương cho.
Tao lỡ dại dột họa to,
Hai thằng bộm bãi gạt tao dạy nghề.
Nào hay nó bắt heo về,
Nên tao chịu tật trăm bề em ôi!
Xin em nghĩ tới tình tôi,
Mà tha một thuở mình ôi bớ mình.
Thị-Hà gan lộn cùng mình,
Càng nghe càng giận bất bình mửa gan.

Cha chả mầy dại thế-gian,
Bây giờ tao đánh lại gan mới vừa.
Dứt lời đánh bửa nào ngừa,
Lãnh kêu trời đất vừa vừa bớ em,
Đánh cho tao chết gói nem.
Mầy ăn thịt sống như kem sao mà.
Vợ nạt đánh bữa thôi đà,
Thị-Hà đã mệt bước hòa nhà trên.
Miệng còn la lối ó lên,
Để tao nghĩ mệt nào quên đánh hoài.
Tao khảo chừng nào tiền lòi,
Thì tao mới thả còn hồn mà đi.
Ăn trầu uống nước một khi,
Rồi tao sẽ đánh lâm ly máu hồng.
Ai đời mà được thằng chồng,
Dại ngu quá đỗi tơ hồng bất nhơn.
Trận nầy tao quyết một cơn,
Đánh cho mầy phải biết khôn vậy mà.
Anh Lãnh ngồi nghĩ thiệt là,
Mình rất dại dột bộm hoà gạt ta.
Từ nầy ta ráng tìm ra,
Những đều khôn dại gạt qua mà trừ.
Nói qua thầy Liễn bấy chừ,
Ở nơi am-tự vẫn vừ ra đi.
Mỗi ngày thầy phải hóa-trai,
Thầy đi lâm lũi nào hay sự gì.
Tới nhà anh Lãnh vậy thì,
Tiếng kêu gia-chủ âu kỳ hóa trai.
Phúc nghe có tiếng lớn thay,
Dường như thầy Pháp khiển ai trong nhà.
Thầy Liễn dừng bước ở ngoài,
Tai nghe cho rõ Pháp tài là ai.

Anh Lãnh ở trong lóng tai,
Biết cho thầy Liễn hóa trai ở ngoài.
Lường mưu tính kế gạt rày,
Lầm thầm nói khỏ ta rày gạt chơi
Bèn kêu bớ thầy hai ơi,
Tôi nay mắc chữa bịnh chơi trong nầy.
Ơn nào cho bằng ơn nầy,
Thầy hai mau khá kíp chầy vào đây.
Chữa dùm căn bịnh tà tây,
Con tà quá dữ tôi xây nẫy giờ.
Thầy Liễn bèn hỏi bơ thờ,
Tà gì mà có bà thầy bét la.
Lãnh bèn phân rõ gần xa,
Con tà lớn lắm xem qua rùng mình.
Tôi mắc trong trận bố kình,
Thầy vào giùm cứu ơn tình lớn thay.
Thầy Liễn rằng bớ anh hai,
Đường nào vô đó rấp gai thế nào.
Lãnh rằng thầy rằng bớ thầy,
Thầy chung vào lỗ việc nầy mới xong
Mở cửa nó động tà long,
Ắt là khốn hại không xong thầy à.
Xin thầy chớ khá dần dà,
Thầy chung vào lỗ vậy mà cứu tôi,
Thầy Liễn bèn nói thôi thôi,
Để tôi chịu khó chung vô thử nào,
Thầy Liễn vừa mới chung vào,
Cả nầy anh Lãnh trói vào giường dây.
Quần sao không bận lột trây,
Cột trên mang cỗ kỳ thây như vầy ?
Lãnh rằng thầy chẳng rõ nầy,
Bởi tôi mắc phải tà đầy bổn thân.

Bà thầy mới trói làm gân,
Đàn bà chuyên chữa an thần đó mà.
Vì tôi có bứu đã già,
Cùng mình nổi mụt thiệt là đau thay.
Đâu thầy rờ thử bữa nay,
Họa là nó hết kẽo mai nổi liền.
Thầy Liễn nghe nói mừng thay,
Vì mình có bứu thầy hay chữa giùm.
Tay liền rờ thử la rùm,
Bứu anh đã hết khá giùm cho tôi.
Thì ơn quá trọng anh ôi,
Cục bứu nó nhứt ôi thôi thấu trời.
Bà thầy bả chữa lạ đời,
Nếu mà đặng hết nhờ trời cầu may.
Làm sao đâu chĩ anh hai,
Rồi tôi đền đáp ơn nay dễ nào ?
Lãnh bèn tỏ thiệt bày vào,
Vậy thầy mở trói cột vào như tôi.
Bà thầy bả chữa ối thôi,
Thiệt là hay nhứt thầy ôi là thầy.
Thầy Liễn liền chịu mau vầy,
Mở trói anh Lãnh cột thầy thế vô.
Lãnh bèn tẩu thoát ô hô,
Thầy Liễn vào chịu roi vô bây giờ.
Thị-Hà trầu nước đã rồi,
Miệng thì láp giáp roi bồi bước vô.
Đánh thôi vào đít la hô,
Thầy Liễn đau quá la ôi, ôi hà !
Trời ôi thôi bớ chị Hà,
Chị đánh anh-Lãnh gạt mà hại tôi.
Ôi ! ôi xin chị ngừng roi,
Tôi là thầy Liễn chết tôi chị à !

Thị-Hà nghe tiếng lạ mà,
Ngừng roi coi kỹ thiệt là thầy hai.
Cớ nào thầy lại vô đây,
Chịu đòn anh Lãnh thầy khai thiệt lời.
Thầy Liễn réo đất kêu trời,
Vì nơi anh Lãnh gạt thời cùng tôi.
Nói rằng có bịnh bưu vôi,
Bà thầy cột trói khiến tôi hết hồn.
Tôi nghe tưởng thiệt là hiền,
Nào hay ảnh gạt cám phiền xiết bao.
Chị đánh cục bứ nổi cao,
Sưng lên ghê gớm đơn đau khôn cùng.
Xin chị mở trói tôi cùng,
Thật là anh Lãnh lạ lùng là khôn.
Thị Hà bụm miệng cười dòn,
Té ra anh Lãnh còn khôn hơn thầy.
Nghĩ ra có sự như vầy,
Khôn mà hóa dại, dại mà ra khôn.
Thôi thôi mở trói thầy Hai,
Nơi chùa trở lại tha ngay cho thầy
Thầy Liễn rên xiết bấy chầy,
Ra về căm tức việc nầy giận thay.
Ai dè hai Lãnh khôn ngay,
Bắt mình đòn thử đắng cay trong lòng.
Anh Lãnh đứng nép trong phòng.
Nực cười bụm miệng ai hòng là khôn.
Ta muốn đánh thầy ít côn,
Làm thầy mà dám nhập môn loan phòng.
Ở trường bị trói kỳ hòng,
Ta hổ lấy vợ vào dòng dâm bôn·
Nhưng thôi tội nghiệp thổ côn,
Coi đã như tử dại khôn lỗ thường.

Vợ bèn kêu lớn bớ chàng,
Lãnh ơi, anh Lãnh tìm đàng đi đâu.
Anh Lãnh bước ra câu mâu,
Tao đã đi khỏi thầy đâu vô nhà.
Bộ mầy có tọo thầy già,
Mầy mau khai thiệt tao hòa chẳng chơi.
Thị-Hà cười nói anh ơi,
Chớ đừng nói bậy anh chơi hóa kỳ.
Ta là thầy chùa vậy thì,
Gạt chi đến thế quái kỳ thế-gian!
Anh Lãnh cười nói nghinh ngang,
Từ đây em chớ chê ta dại khờ.
Dại mà gạt được thầy chùa,
Chịu đòn thế đặng như vùa sòng me.
Nói thôi miệng méo lưỡi le,
Bước tới nựng vợ tài khoe anh tài.
Chị hai nó chớ chê rày,
Lãnh khôn một bực dại hoài hay sao,
Bằng thì thấp học thì cao,
Có dại mới biết khôn trao theo mình.
Mình ôi, tôi vái cầu mình,
Bỏ bề cờ-bạc gia đình bình yên.
Đặng cho thiên hạ xét khuyên,
Dại khôn khôn dại bình yên mấy hồi.
Đờn-bà cờ-bạc bại tồi,
Mình đó mới thiệt một hồi dại qua.
Vợ nghe Lãnh nói gần xa,
Thật là phải lý xót xa ngàn vàng.
Thiếp nay lỡ dại trăm đàng,
Từ đây thiếp nguyện lời chàng thiếp nghe.
Vợ chồng cho đặng buồn the,
Ngày đêm hầm hút chờ che quạt nồng.

Làm sao trọn nghĩa vợ chồng,
Gia-đình êm ái tâm đồng làm ăn.
Đặng hầu lấy tiếng xấu răn,
Người trong thế sự đi bằng qua đường.
Ai ơi hãy biết lo lường,
Cùng là xét nghĩ cang cường ích chi.
Chồng mình, mình lại dễ khi,
Tất là thiên hạ họ khi đến mình.
Ăn năng tội lỗi đã nhìn,
Vợ chồng anh Lãnh hòa bình an thay.
Làm ăn đồng lo cả hai,
Ít năm giàu có nào ai dám [illegible]
Trải qua một lúc vậy [illegible],
Trí chưa độ tới lý [illegible] gia cang.
Ngày nay mà đặng [illegible],
Cũng nhờ kịp nghĩ sửa an gia [illegible].

CHUNG